

Τελικά, θα γίνω σαν τη μάνα μου;

Μια φορά στις δύο εβδομάδες, μπορεί και λιγότερο ή και περισσότερο, η μαμά μου ανεβαίνει στο κέντρο της Αθήνας για να συναντήσει το καμάρι της, δηλαδή εμένα. Δεν έχω καταλάβει ακόμα αν ο λόγος της επίσκεψης της είναι καθαρά για να με δει, γιατί πολλές φορές δεν τυχαίνει να βρεθούμε, ή απλά ανεβαίνει για να τσεκάρει, με το μάτι της μάνας που τα ξέρει όλα, αν ο χώρος είναι προσεγμένος, αν το ψυγείο έχει τρόφιμα κι, αν τελικά ιδωθούμε, να με ζυγίσει με το μάτι χαρακτηρίζοντας με πάντα με εκφράσεις που μόνο από την ίδια ακούω και μαθαίνω. Στο σημείο αυτό και με ευσυνειδησία δηλώνω ότι δεν θα αναφερθώ στην ιερότητα των τάπερ που ανεβοκατεβαίνουν κάθε δύο εβδομάδες, ακόμα κι αν θεωρώ ότι αποτελούν το απόγειο της ελληνίδας μάνας. Φαντάζομαι ότι ανάλογες ιστορίες θα υπάρχουν και σε άλλες ελληνικές οικογένειες. Ίσως, κάπως έτσι να σκέφτηκε και ο Μιχάλης Μαθιουδάκης.

Πριν δύο εβδομάδες, λοιπόν, μια βροχερή Τετάρτη, είχα αποφασίσει, βάσει πείσματος ότι θα πάω να παρακολουθήσω μόνη μου το stand up comedy του Μιχάλη Μαθιουδάκη, “Κακή Πίστη”, στο Βίος, ή όπως χαρακτηρίζει ο ίδιος την παράσταση του, θεωρώντας τον όρο πιο δόκιμο, one man show. Αυτό ωστόσο δεν σημαίνει ότι η παράσταση δε προκαλεί γέλιο. Αντιθέτως, ακολουθώντας τη ράγα που συντονίζει τις αντιθέσεις στην λογική της συμπληρωματικότητας, η παράσταση είναι ένα πεδίο ποικίλων συναισθημάτων που θα γελάσει κανείς αλλά μπορεί και να κλάψει.

Ωστόσο, το ζητούμενο δεν είναι να βάλουμε πλαίσια και να προσθέσουμε παραπάνω όρια από ότι ήδη υπάρχουν στις έννοιες των λέξεων, αλλά να αφεθούμε στην παρατήρηση της ελεύθερης έκφρασης και του συνειρμού που πηγάζει από τον εν λόγω performer.

Με βασική του αρχή ότι οι λέξεις είναι η συνέχεια του κόσμου μας, αφήνεται συνειρμικά σε ένα ποτάμι σκέψεων που ταξιδεύουν το κοινό του σε εκείνες τις ηλικίες που, πιάνοντας το χέρι των γονιών, ανακαλύπτει κανείς τον κόσμο.

Πώς μεγαλώσαμε έτσι; ποιοι είμαστε; πόσα κοινά χαρακτηριστικά έχουμε με την προηγούμενη γενιά; ερωτήματα στα οποία ένας καλός ψυχοθεραπευτής μπορεί να απαντήσει. Ο Μιχάλης τα παρατηρεί, εστιάζοντας στον ρόλο της ελληνικής οικογένειας και

κάνοντας βουτιά στον μικροαστισμό της. Έχοντας ως τοτέμ του σχολιασμού του αυτό το επιβλητικό έπιπλο στο σαλόνι, αυτό το σύνθετο στις διάφορες αποχρώσεις του μαύρου που έχει πάνω φωτογραφίες-τρόπαια από οικογενειακές στιγμές – μια κορνίζα με ένα ζευγάρι Σουηδών 13X18 που γράφει elegance, ένα Ballantine's και πολλή σκόνη από την πίσω του πλευρά με τα μπερδεμένα καλώδια – όπου ξεδιπλώνεται ολόκληρη η κοσμοθεωρία της ελληνίδας μάνας και ο ιός του μικροαστισμού.

Κι αν όλα τα παραπάνω είναι συμβολισμοί που χανόμαστε μέσα τους για να κρύψουμε στοιχεία του εαυτού μας; και γιατί όχι; αφού κάπου εκεί εξαπατούμε και τους ίδιους μας τους εαυτούς. Και κάπου εκεί μεταθέτουμε την ευθύνη των επιλογών μας από τον εαυτό μας κάπου αλλού, σε κάποια από τις καθιερωμένες αρχές. Δηλαδή, στις ενοχές που μπορεί να προκαλούν οι μανάδες, η αδρότητα των πατεράδων ή ακόμα και στην γκοφρέτα που έφερνε κάθε Κυριακή ο θείος.

“Κακή πίστη” όπως θα έλεγε ο Μιχάλης που, βάζοντας την παραπάνω έννοια ως τίτλο της παράστασης του, καταφέρνει και παράγει γέλιο στα όρια του κλάματος μέσα από μια αλήθεια που σύμφωνα με τον ίδιο μένει στο σκοτάδι είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Μια αλήθεια στην οποία καταφεύγουμε σύμφωνα με τον Ζαν-Πωλ Σαρτρ όταν προβάλλουμε ένα άλλοθι ή/και δημιουργούμε ψευδαισθήσεις, για να ξεφύγουμε από τον τρόμο που η απόλυτη ελευθερία μάς προκαλεί. Άλλωστε, έτσι ορίζει και ο Ζαν-Πωλ Σαρτρ την “Κακή Πίστη”.¹

Ο Μιχάλης δανείζεται τον ορισμό του Σάρτρ για την “Κακή Πίστη” και σατιρίζει τις σχέσεις μας με τους γονείς μας. Περιγράφει το πως χρησιμοποιούμε την προηγούμενη γενιά ως άλλοθι για τα δικά μας προβλήματα. Ή τουλάχιστον με αυτή την αίσθηση έμεινα εγώ. Κάτι που παρατηρούμε ότι συμβαίνει σε όλους μας.

υ.γ 1: Η “Κακή Πίστη” παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο πλαίσιο του Bob Theatre Festival τον Μάιο του 2014 στο BIOS. Ο πρώτος κύκλος των παραστάσεων τελείωσε στις 17.12.14 και ο δεύτερος ξεκινάει την Τετάρτη 7.1.15 στις 21:00.

υ.γ. 2: Ο Μιχάλης Μαθιουδάκης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1981 και μένει στα Πετράλωνα. Έχει τελειώσει την δραματική σχολή του Ιάκωβου Καμπανέλη και έχει συνεργαστεί με ομάδες όπως η “Άσκηση” και οι “blitz”.

[1](#)Ζαν Πωλ Σαρτρ. ‘Ο Υπαρξισμός είναι ένας ανθρωπισμός’ Εκδόσεις Ι. Δ. Αρσενίδη.